

Quim Monzó: 'Tot el que he escrit és més autobiogràfic del que em pensava'

Publica un nou recull de contes, 'Mil cretins'

L'èxit del [discurs](#) de Quim Monzó a Frankfurt, la seva popularitat i la qualitat literària han fet que 'Mil cretins' ([Quaderns Crema](#)), el seu nou llibre de contes, sigui una aposta d'èxit. L'editor, Jaume Vallcorba, ha dit que abans que el llibre arribés a les llibreries ja n'ha fet tres edicions, degut a les comandes dels llibreters. 25.000 exemplars s'han repartit per totes les llibreries del país. Avui Monzó ha parlat d'algunes de les claus d'aquests nous contes.

Tal com va avançar a VilaWeb en una llarga [entrevista](#), Monzó ha explicat que en la darrera dècada ha passat un tràngol personal molt dur, lligat a la malaltia crònica, el patiment, a la degeneració física i mental dels seus pares. I això ha condicionat, influït, una part dels seus contes, així com la mort d'alguns amics seus. I així, sobretot a la primera part del llibre (que en té dues), en els relats hi apareixen geriàtrics i malalts, 'paisatges malencònics mirats des d'una distància irònica, i aprofundint en les essències de l'ànima humana', ha descrit Vallcorba.

'Durant aquests anys, ha explicat Quim Monzó, la qüestió vital per a mi era acompanyar els meus pares fins al final. Després, quan fa un temps vaig aplegar tot el que havia escrit durant aquest temps, em vaig preguntar si tot això interessaria a algú. Curiosament, em vaig fer les mateixes preguntes que quan era just a punt de publicar, a primers dels noranta, 'El perquè de tot plegat'. Tots dos llibres tenen certes similituds. Llavors també havia patit un terrabestall emocional.'

Continua: 'Hi ha qui diu que 'Mil cretins' és el llibre més autobiogràfic de tots els que he escrit. Jo no només crec que no és el més autobiogràfic, sinó que m'ha permès veure que tot el que he escrit és més autobiogràfic del que em pensava. I potser sí que he estat més cronista d'una època, d'un món, d'una ciutat, del que em pensava. I potser en aquest llibre ho he fet més, i hi he fet sortir coses que no havien sortit mai abans en els meus contes.'

'Diuen que són contes malencònics. Bé, no em molesta gens que em diguin malencònic. En aquest llibre n'hi ha molta de malenconia. O potser es veu més, perquè sempre he anat de xulo, de dur, potser per sobreviure, i no ho sóc tant. A 'El millor dels mons' i a 'Guadalajara' hi ha malenconia també, però jo no diria que sigui el tret principal dels meus contes.'

'Mil cretins' compta amb dinou relats dividits en dues parts. La segona part aplega els contes d'estructura més tradicional, d'estil més Monzó. En canvi, en la primera part, els contes són més autobiogràfics, més llargs i més complexos. 'Són contes, diu, o són una altra cosa, no ho sé, però marquen la línia del que escriuré en el futur. Per no matar la idea, només diré que vull escriure fets autobiogràfics farcint-los de ficció, deformant-los, mentint.'

El títol del llibre, 'Mil cretins', és un insult que porpina un dels personatges del conte central, 'L'arribada de la primavera': 'És un insult sonor, bonic, que acaba amb pujada. I dibuixa el comportament de molts dels personatges que surten en el llibre.'

Preguntat sobre si l'èxit de Frankfurt li provoca més pressió que mai o, per contra, n'hi provoca menys, l'escriptor ha manifestat: 'He comès molts errors, però no m'he cregut mai dalt d'un pedestal. Ni ara ni mai em posaré dalt d'un altar. La meva il·lusió a la vida és treballar amb discreció, escriure i passar-m'ho bé, que allò que escrigui sigui llegidor i valgui la pena. I això va molt bé, perquè no em posa pressió. Tampoc pel text que porta el faldó del llibre, tret del diari anglès The Independent: 'Un dels millors escriptors de contes del món. Un dels escriptors més originals del nostre temps'. En aquest punt, Jaume Vallcorba ha saltat: 'És clar que he posat aquest faldó i és clar que jo vull que el lector s'ho cregui. A mi ja em sembla bé que en Monzó no s'ho cregui, perquè si s'ho cregués ja no seria ell. Ara, aquest text el subscriuen crítics i experts en l'àmbit universitari, que el consideren una de les veus més destacades de la literatura contemporània.'

En un dels contes de la primera part, 'Dos somnis', els protagonistes, encara que Monzó els hi hagi canviat el nom, són els periodistes i amics de l'escriptor Ramon Barnils i Jordi Vendrell, que van morir de càncer amb poc temps de diferència. Monzó ha dit que aquest no era pas un conte d'homenatge, que els somnis que explica els va tenir de veritat: Són dos somnis reals i em va agradar molt perquè veia que explicaven una història. La clau va ser entendre que havien d'anar junts. De fet, en tots dos parlo de mi. En un em faig autocrítica per ser tan responsable, voler controlar-ho tot, i no gaudir prou de la vida. Però en l'altre dono les gràcies per ser tan responsable. Aquest conte té un valor narratiu, perquè una de les parts desmunta l'altra.

M.S.

Fotos: L'escriptor Quim Monzó i el seu editor Jaume Vallcorba.

25 octubre 2007

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)